

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **A.H.**, proti žalovanému: **Městský úřad Město Touškov**, se sídlem Dolní náměstí 1, Město Touškov, zastoupenému JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem se sídlem Purkyňova 10, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **R.Z.**, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem v podobě **souhlasu žalovaného s dělením pozemků ze dne 10. 2. 2011, č. j. STAV/550/2011/Ho**,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč za podanou žalobu, který bude vrácen z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou označenou jako „žaloba podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí žalovaného“ domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2011, č.j. STAV/550/2011/Ho, jímž žalovaný na základě žádosti obce Pernarec vydal souhlas s dělením pozemků dle předloženého geometrického plánu v katastrálním území Krukanice dle § 82

odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal, že v daném případě došlo k porušení stavebního zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť procesní postup žalovaného předcházející vydání napadeného souhlasu byl zatížen těmito závažnými vadami:

1/ Žalobce tvrdil, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro vydání souhlasu dle § 82 odst. 3 stavebního zákona (a naopak zde byly dány důvody pro konání územního řízení), neboť na původní pozemkové parcele č. 7 v katastrálním území Krukanice se nachází stavba vodohospodářského díla – obecní čistírna odpadních vod typu BCE 150 (dále jen „obecní ČOV“), konkrétně část odpadní stoky A, B a kanalizační šachta č. 5. Žalobce je přímo napojen na odpadní stoku B, přes kterou vypouští odpadní vody ze své nemovitosti do obecní ČOV, a má proto oprávněný zájem na tom, aby část odpadní stoky B, která se nachází na nově vzniklém pozemku parc. č. 26/16 v kat. území Krukanice ve vlastnictví R.Z. (osoby zúčastněné na řízení), nebyla dotčena prováděním stavby, kterou zde tento plánuje jako nový vlastník nemovitosti provést. Obec Pernarec jako žadatel o vydání předmětného souhlasu přitom od zájemce o koupi tohoto pozemku věděla, že zde hodlá do budoucna umístit stavbu, tuto informaci však v podané žádosti žalovanému zamlčela, a naproti tomu uvedla, že pozemek bude využíván stávajícím způsobem, což je zčásti nepravdivé.

2/ Žalovaný tedy dle názoru žalobce při vydávání souhlasu nezjistil skutečný stav věci a porušil zásadu materiální pravdy obsaženou v § 3 správního řádu, neboť se spokojil pouze s návrhem žadatele a zcela pominul skutečnosti, které mohl zjistit ze své úřední činnosti nebo z činnosti jiných správních orgánů (zde příslušného vodoprávního úřadu). Žalovaný rovněž nedodržel zákonem stanovený postup, kdy při vyhotovení souhlasu vydal pouze doklad, aniž by dle § 151 odst. 2 správního řádu učinil záznam do spisu, který by obsahoval náležitosti dle § 67 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dále při vydávání souhlasu nehájil veřejný zájem dle § 2 odst. 4 správního řádu jednak tím, že se žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení, jednak tím, že nesplnil povinnost zjistit všechny důležité okolnosti pro ochranu veřejného zájmu. Veřejný zájem žalobce spatřoval v tom, aby dělením a následným prodejem předmětného pozemku parc. č. 26/1 v kat. území Krukanice nebyla ohrožena funkce a údržba vodního díla tím, že jeho část se bude nacházet na soukromém pozemku osoby zúčastněné na řízení, který zde plánuje výstavbu nemovitosti.

3/ Žalobce dále poukázal na skutečnost, že ačkoli podal návrh na zrušení souhlasu pro jeho nezákonnost, žalovaný na tento návrh reagoval přípisem, že souhlas rušit nebude, neboť mu nejsou známy žádné vady vydaného souhlasu, ani jeho rozpor s právními předpisy.

4/ Rovněž upozornil na skutečnost, že na jeho žádost o vydání záznamu dle § 151 odst. 2 správního řádu žalovaný reagoval podáním, že souhlas s dělením pozemku byl vydán dle §

154 správního řádu, nikoli dle § 151 tohoto zákona, jak je v souhlasu chybně uvedeno, a z tohoto důvodu nebylo nutné záznam do spisu pořizovat. Žalobce se však s uvedeným posouzením žalovaného neztotožnil a namítl, že nadále pokládá vydaný souhlas za úkon dle části třetí správního řádu (§ 151 tohoto zákona), a v důsledku chybějícího záznamu ve spisu tedy i za nezákonný a nepřezkoumatelný.

5/ Žalobce taktéž připomněl, že ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje podal podnět k zahájení přezkumného řízení, o němž však nebylo do dne podání žaloby rozhodnuto.

Ze všech výše uvedených důvodů se žalobce domníval, že byl postupem žalovaného zkrácen na svých právech, a proto v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud žalobě vyhověl a rozhodl rozsudkem bez jednání dle § 78 a § 76 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) tak, že se předmětný souhlas žalovaného zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Doplnění žaloby po změně judikatury Nejvyššího správního soudu

V mezidobí po podání žaloby se povahou souhlasů vydávaných podle stavebního zákona, včetně možnosti jejich následného soudního přezkumu, zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který sjednotil do té doby rozpornou judikaturu týkající se uvedené problematiky. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí vydaném dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, publikovaném pod č. 2725/2013 Sb. NSS, dospěl k závěru, že souhlasy dle stavebního zákona nejsou vydávány ve správním řízení, a tedy ani nemohou být správním rozhodnutím ve smyslu § 9 a § 67 správního řádu. Dle rozšířeného senátu souhlasy nenaplnují ani definiční znaky vyjádření, osvědčení či sdělení dle § 154 správního řádu, a spadají tak v souladu s § 158 odst. 1 správního řádu „pouze“ do kategorie tzv. „jiných úkonů“ podle části IV. správního řádu, přičemž postup vedoucí k jejich vydání je upraven v této části zákona. Pokud se jedná o povahu souhlasů ve vztahu k soudnímu řádu správnímu, tj. zda souhlasy jsou rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., rozšířený senát k této otázce vyslovil, že ačkoli souhlasy vydávané podle stavebního zákona jsou s to zasáhnout právní sféru třetích osob (a tedy materiálně naplňují znaky rozhodnutí podle § 65 s. ř. s.), nemohou být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. pro nedostatek formální stránky. Rozšířený senát se poté (pokud jde o otázku soudního přezkumu vydaných souhlasů) přiklonil k závěru, že „v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného, tak i např. provedeného mlčky) se může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 s. ř. s.)“.

Vzhledem k výše citované změně judikatury krajský soud umožnil žalobci odstranit vadu žaloby spočívající v nesprávně formulovaném výroku rozhodnutí soudu tak, aby v návrhu výroku rozsudku specifikoval zásah žalovaného, jehož určení nezákonnosti se domáhá, a v případě že tento zásah nebo jeho důsledky trvají, uvedl, v porušování jakého konkrétního práva má být žalovanému zakázáno pokračovat a jaká konkrétní povinnost má být žalovanému uložena k obnovení stavu před zásahem. V této souvislosti krajský soud opětovně poukázal na shora vyslovené závěry rozšířeného senátu, které jsou (pokud jde

o formulaci návrhu výroku rozsudku) následující: „*Pokud je souhlasem založen a jeho existencí udržován nezákonný stav a trvají jeho důsledky, zakáže soud správnímu orgánu vycházet z daného nezákonného souhlasu ve své další úřední činnosti. Obnovení stavu před zásahem lze dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu dle § 156 odst. 2 správního řádu. (...) Pokud nebude zrušení souhlasu a obnovení stavu před zásahem ze skutkových či právních důvodů zcela zjevně možné, je i v tomto případě podstatné vydat deklaratorní rozhodnutí o existenci nezákonného zásahu, neboť toto rozhodnutí může žalobci ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, napomoci při uplatňování náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.*“

Žalobce v doplnění žaloby k výzvě soudu zopakoval, že nebyly splněny podmínky k tomu, aby žalovaný mohl namísto územního rozhodnutí o dělení pozemku vydat toliko souhlas. Naopak se domníval, že zde byly dány důvody pro to, aby bylo konáno územní řízení, neboť mezi novým vlastníkem pozemkové parcely č. 26/16 a jejím původním vlastníkem bylo sjednáno věcné břemeno. Žalobce dále upozornil, že žalovaný svým nezákonným postupem, kdy obešel stavební zákon i správní řád, vyloučil možnost účasti žalobce v řízení, která by mu náležela v případě, že by žalovaný řádně postupoval podle části třetí správního řádu.

Žalobce proto v doplnění žaloby navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost nepokračovat v nezákonném jednání ve věci č. j. STAV/550/2011/Ho a aby žalovanému bylo uloženo odstranit nezákonný zásah do práv žalobce tím, že mu bude umožněno být účastníkem řízení ve věci č. j. STAV/404/2011.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě namítl nedostatek aktivní legitimace žalobce. Poukázal na skutečnost, že žalobce svou argumentaci, že s ním žalovaný nejednal jako s účastníkem řízení, opřel toliko o skutečnost, že je přímo napojen na odpadní stoku B, přes kterou vypouští odpadní vody ze své nemovitosti do obecní ČOV, a tedy má oprávněný zájem na tom, aby část odpadní stoky B, která se nachází na nově vzniklém pozemku parc. č. 26/16 ve vlastnictví R.Z. (osoby zúčastněné na řízení), nebyla dotčena prováděním stavby, kterou zde tento nový vlastník nemovitosti plánuje provést.

Dle názoru žalovaného však vydáním předmětného souhlasu s dělením pozemků nemohlo dojít k jakémukoli omezení práv žalobce dotýkajícího se odvodu odpadních vod stokou do ČOV. Tyto skutečnosti budou nepochybně řešeny až v navazujících řízeních o případném umístění stavby pana R.Z. Vydaný souhlas s dělením pozemku nikterak nemění stávající stav a v žádném případě nelze předmětný souhlas pokládat za souhlas s jakoukoli budoucí stavbou.

Žalovaný dále uplatnil námitku nepřípustnosti žaloby dle ustanovení § 68 s. ř. s., neboť žalobce nevyčerpal všechny prostředky obrany v řízení před správním orgánem. V této

souvislosti žalovaný upozornil, že sám žalobce v žalobě uvedl, že podal podnět k zahájení přezkumného řízení ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje, který byl vyřízen dne 26. 8. 2011. Žaloba však byla podána již dne 8. 8. 2011.

Žalovaný dále připomněl, že se v daném případě vůbec nejedná o rozhodnutí, ale o územní souhlas vydávaný podle § 96 odst. 1 stavebního zákona, který je dle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu. Podaná žaloba navíc neměla ani náležitosti dle § 71 písm. b) s. ř. s., neboť v ní žalobce neoznačil osoby na řízení zúčastněné.

Pokud jde o věc samu, žalovaný se ztotožnil se závěry Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, obsaženými v podání ze dne 26. 8. 2011, zn. RR/2750/11, že napadený souhlas s dělením pozemku byl vydán v souladu s § 82 odst. 3 stavebního zákona a § 154 správního řádu (chybné označení právního předpisu bylo žalobci oznámeno sdělením ze dne 26. 7. 2011). Z tohoto důvodu proto nebylo možno v daném případě postupovat podle ustanovení § 151 odst. 2 správního řádu, jak požadoval žalobce.

Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a přiznat žalovanému náhradu nákladů řízení za zastoupení advokátem. K doplnění žaloby, pokud jde o žalobcem provedenou změnu návrhu výroku rozsudku vzhledem k rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, se žalovaný nevyjádřil.

IV. Replika žalobce

Podáním ze dne 31. 3. 2013 žalobce reagoval na zaslané vyjádření žalovaného co do otázky oprávněnosti uplatňování nákladů právního zastoupení žalovaného. Upozornil, že žalovaný nemá potřebu být v dotčeném řízení zastoupen advokátem, neboť je pouze na něm, že není personálně vybaven k zastupování před soudními orgány, ač vykonává funkci obce s pověřeným obecním úřadem. Dle názoru žalobce se v daném případě jedná o nedůvodné náklady, které žalovaný neúčelně vynakládá v souvislosti s činností svěřenou mu zákonem. Žalobce v této souvislosti poukázal také na závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 2984/09, a požádal soud, aby při posuzování důvodnosti žaloby a přiznání nákladů řízení vzal v potaz důvody hodné zvláštního zřetele, a to změnu judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i chování žalovaného při vynakládání nákladů řízení v dotčené věci.

V. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Podáním ze dne 1. 2. 2011 požádala obec Pernarec jako vlastník předmětného pozemku o souhlasné stanovisko k rozdělení pozemkové parcely č. 26/1 v obci Pernarec v kat. území Krukanice. Ve své žádosti obec Pernarec uvedla, že z dané pozemkové parcely č. 26/1 byla oddělena pozemková parcela č. 26/16 o výměře 64 m² dle geometrického plánu č.

73-58/2010 s tím, že nově vzniklou pozemkovou parcelu si bude kupovat vlastník pozemkové parcely č. 26/4. Přístup zůstane zajištěn přes veřejný obecní pozemek parc. č. 26/1.

Na základě této žádosti žalovaný vydal dne 10. 2. 2011 pod č. j. STAV/550/2011/Ho souhlas s dělením pozemků dle § 82 odst. 3 stavebního zákona. Jako důvod vyhotovení předmětného souhlasu žalovaný uvedl prodej nově vzniklého pozemku parc. č. 26/16 vlastníku sousedního pozemku parc. č. 26/4 se stávajícím způsobem využití. Dále je v souhlasu uvedeno, že přístup a příjezd k nově vzniklému pozemku parc. č. 26/16 bude stávající z pozemku parc. č. 26/1 (ostatní plocha, vlastník obec Pernarec) s tím, že souhlas bude sloužit společně se smlouvou s vlastníkem předmětných pozemků jako podklad k zápisu do katastru nemovitostí.

Žalobce následně podal návrh na zrušení uvedeného souhlasu, kterému žalovaný nevyhověl. V podání ze dne 23. 6. 2011 žalobci sdělil, že mu ve smyslu § 156 správního řádu nejsou známy žádné vady vydaného souhlasu ani rozpor s právními předpisy, pro které by bylo nutno předmětný souhlas opravit nebo zrušit. Žalobce se poté domáhal zrušení souhlasu také u Krajského úřadu Plzeňského kraje, a to podáním podnětu k zahájení přezkumného řízení. Ani Krajský úřad Plzeňského kraje však v podání ze dne 26. 8. 2011, zn. RR/2750/11, důvody k zahájení přezkumného řízení neshledal a vydaný souhlas žalovaného s dělením pozemků ponechal v platnosti.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci žalobce namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro postup žalovaného podle § 82 odst. 3 stavebního zákona, tj. aby byl namísto rozhodnutí o dělení pozemků vydán toliko doklad podle § 151 správního řádu. Dle názoru žalobce mělo být ve věci vedeno řádné územní řízení, jehož by byl účastníkem, neboť na původní pozemkové parcele č. 7 v katastrálním území Krukanice se nachází stavba vodohospodářského díla - ČOV, konkrétně část odpadní stoky A, B a kanalizační šachta č. 5, na kterou je žalobce přímo napojen a přes kterou vypouští odpadní vody ze své nemovitosti do obecní ČOV.

Žalovaný jako stavební úřad naproti tomu shledal naplnění podmínek § 82 odst. 3 stavebního zákona, a tento svůj závěr formálně vtělil do podoby souhlasu vydaného podle uvedeného zákonného ustanovení. Podle § 82 odst. 3 stavebního zákona platí, že rozhodnutí o dělení nebo scelování pozemků se nevydává, pokud podmínky pro dělení nebo scelení pozemků jsou dány regulačním plánem, jiným rozhodnutím stavebního úřadu nebo rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu³³⁾, popřípadě není důvodné stanovit podmínky pro dělení nebo scelování pozemků. Poznámka pod čarou č. 33) odkazuje na ustanovení § 2, § 3 a § 11 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a o pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů.

Dle názoru krajského soudu přitom i na takto vydaný souhlas dopadají závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu citované shora, tj. že tento úkon nemá povahu rozhodnutí ve smyslu správního řádu ani soudního řádu správního, ale že se jedná v souladu s § 158 odst. 1 správního řádu toliko o „jiný úkon“ dle části IV. správního řádu, proti kterému je možné bránit se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením dle § 82 a násl. s. ř. s., nikoli žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Z tohoto důvodu proto nemohou obstát námitky žalobce, který předmětný souhlas s dělením pozemků pokládal za úkon dle § 151 správního řádu, upravený v části III. správního řádu, a v této souvislosti žalovanému vytýkal, že ve smyslu § 151 odst. 2 správního řádu není ve spisu obsažen záznam obsahující náležitosti uvedené v § 67 odst. 2 tohoto zákona. Jak již bylo uvedeno výše, rozšířený senát ve svém rozhodnutí ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010 - 76, publikovaném pod č. 2725/2013 Sb. NSS, jímž je krajský soud ve své rozhodovací činnosti vázán, dospěl k závěru, že souhlasy vydávané podle stavebního zákona nejenže nenaplnňují znaky vyjádření, osvědčení či sdělení dle § 154 správního řádu, a tedy tím spíše ani nemohou naplňovat znaky úkonu podle § 151 tohoto zákona upraveného v části III. zákona, ale spadají v souladu s § 158 odst. 1 správního řádu toliko do kategorie tzv. „jiných úkonů“ podle části IV. správního řádu, tj. úkonů, které nejsou upraveny v části první, třetí, páté nebo šesté, ani v části čtvrté správního řádu. Pravidla obsažená v části III. tohoto zákona, zejména co do nutnosti učinit do spisu záznam dle § 151 odst. 2 správního řádu, se tedy na provádění tzv. „jiných úkonů“ ve smyslu § 158 správního řádu neuplatňují.

Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pak dále vyplývá, že proti souhlasům vydávaným podle stavebního zákona je možné se bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením dle § 82 a násl. s. ř. s. Podle tohoto ustanovení každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, se může žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Je-li žaloba důvodná, soud podle § 87 odst. 2 s. ř. s. rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem. Žalobce je tak v řízení o ochraně proti nezákonnému zásahu povinen tvrdit, na jakém konkrétním právu byl, případně dosud je, zásahem žalovaného přímo zkrácen.

Žalobce v této souvislosti v žalobě namítal, že je přímo napojen na odpadní stoku B, přes kterou vypouští odpadní vody ze své nemovitosti do obecní ČOV, a má proto oprávněný zájem na tom, aby část odpadní stoky B, která se nachází na nově vzniklém pozemku parc. č. 26/16 v kat. území Krukanice ve vlastnictví R.Z.(osoby zúčastněné na řízení), nebyla dotčena prováděním stavby, kterou zde tento jako nový vlastník nemovitosti plánuje provést.

Je však nutno konstatovat, že vydáním předmětného souhlasu s dělením pozemku se na postavení žalobce nic nemění a samotná skutečnost, že v jeho sousedství došlo k rozdělení pozemkové parcely, nikterak do jeho právní sféry nezasahuje. Návrh obce Pernarec doručený žalovanému spočíval „pouze“ v rozdělení pozemkové parcely, kdy

smyslem a účelem tohoto rozdělení byla „toliko“ změna vlastnického práva k nově oddělované části ve prospěch nového vlastníka. Žalobce v této souvislosti v žalobě poukazoval na skutečnost, že R.Z. (osoba zúčastněná na řízení) zde jako nový vlastník odděleného pozemku v budoucnu hodlá umístit stavbu garáže. K tomu krajský soud poznamenává, že v budoucnu jistě nelze tuto snahu nového vlastníka části rozděleného pozemku vyloučit, přesto však žalobce má prostředky, které mu umožňují těmto snahám v souladu se stavebním zákonem zabránit. Otázka, zda kanalizační potrubí a jeho ochranné pásmo zasahuje do nově oddělovaného pozemku parc. č. 26/16, bude nepochybně zkoumána a řešena v navazujících řízeních u stavebního úřadu, a to ať už v případném řízení o umístění stavby či v řízení stavebním, v nichž žalobce jako vlastník sousední nemovitosti může uplatňovat prostředky obrany, které mu stavební zákon dává k dispozici.

Samotná skutečnost, že se pod částí odděleného pozemku nachází část odpadní stoky B, přes kterou žalobce vypouští ze své nemovitosti odpadní vody do obecní ČOV, však není rozdělením předmětného pozemku nijak ovlivněna a nikterak se nedotýká ani možnosti žalobce odpadní vody stokou do ČOV vypouštět. Souhlas s rozdělením pozemku tedy žádným způsobem nezasahuje do práv žalobce a ani nemění dosavadní způsob využití předmětného pozemku, když žalobou napadený souhlas nelze v žádném případě považovat za souhlas s případnou budoucí stavbou pana R.Z. Shodné závěry Nejvyšší správní soud vyslovil již ve svém rozhodnutí ze dne 12. 8. 2004, č. j. A 4/2003 - 53, publikovaném pod č. 399/2004 Sb. NSS, podle kterého při rozhodování o rozdělení pozemku nelze vycházet ze spekulací o budoucím využití částí pozemku jeho vlastníky.

Pokud pak jediným smyslem a účelem rozdělení předmětné pozemkové parcely č. 26/1 byla změna vlastnických práv k nově oddělovanému pozemku parc. č. 26/16 ve prospěch R.Z., krajský soud se ztotožňuje s postupem žalovaného, že s ohledem na danou skutkovou situaci a tvrzení uplatňovaná žalobcem ve věci byly naplněny podmínky ustanovení § 82 odst. 3 stavebního zákona, a tedy nebylo nutno vést územní řízení o dělení pozemku, jehož by byl žalobce účastníkem. Nebylo tedy nutné, aby stavební úřad vydával územní rozhodnutí o dělení pozemku, ale postačoval toliko souhlas s rozdělením, který společně se smlouvou o převodu vlastnického práva sloužil jako podklad pro provedení zápisu vlastnického práva nového vlastníka (R.Z. jako osoby zúčastněné na řízení) do katastru nemovitostí.

VII. Závěr a náklady řízení

S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak krajský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovaný by právo na náhradu nákladů řízení měl, neboť měl ve věci úspěch a byl v řízení o žalobě zastoupen advokátem, který ve věci učinil písemné podání – vyjádření k žalobě. Krajský soud však žalovanému náhradu nákladů řízení vůči žalobci nepřiznal, a to z důvodů vyslovených již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publikovaném pod č. 1260/2007 Sb. NSS. V tomto

rozhodnutí předně Nejvyšší správní soud připomenul dosavadní judikaturu správních soudů, podpořenou závěry Ústavního soudu, že v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá právně zastoupit. V této souvislosti také již Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 14. 6. 1999, č. j. 6 A 7/99 - 39, publikovaném pod č. 1015/2002 SJS, které následně potvrdil také Ústavní soud usnesením ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, dostupným na <http://nalus.usoud.cz>, konstatoval, že za důvod zvláštního zřetele hodný pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalovanému je ve věcech správního soudnictví možno považovat také skutečnost, že žalovaný je orgánem státní správy. Schopnost a povinnost hájit vlastní rozhodnutí před soudem je v takovém případě integrální součástí řádného výkonu státní správy, k němuž je takový správní úřad dostatečně vybaven. Nelze proto na žalobci spravedlivě žádat, aby hradil náklady vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi.

Pokud se jedná o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné nařízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo nanáhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud proto rozhodl tak, že ani osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Závěrem krajský soud uvádí, že žalobce původně podal žalobu proti souhlasu žalovaného jako žalobu proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. a v důsledku toho také uhradil soudní poplatek ve výši 2 000 Kč dle položky 14a, bodu 2., písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011 (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Vzhledem k tomu, že v mezidobí po podání žaloby došlo ke změně judikatury s ohledem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu a žalobce k výzvě soudu doplnil svou žalobu tak, že se žalobou nově domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu v podobě vydaného souhlasu, činil soudní poplatek za tuto žalobu částku ve výši 1 000 [srovnej položku 14a, bod 2., písm. d) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích]. Z tohoto důvodu proto krajský soud dle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích vrátil žalobci část zaplaceného soudního poplatku převyšující poplatkovou povinnost, tj. částku ve výši 1 000 Kč, s tím, že tato bude žalobci vrácena z účtu krajského soudu v soudem stanovené lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle

zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 28. června 2013

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu